

Záchodník Špinavý

Záchodník Špinavý je malý, baculatý a má drobné ručičky. Sice vypadá nevinně, ale je velice škodlivý. Rád se toulá po školních záchodech, kde jí toaletní papír. Když se hodně přecpe, praskne a všude to smrdí jako na skládce. Potom se roztomile dopajdá do své skrýše, která se většinou nachází někde v úklidové místnosti. Studenti (a hlavně uklízečky) ho nemají rádi.

Výtvarníček Barevný

Výtvarníček Barevný je velká potvora. Dokonce se říká, že je ze všech největší a nejmocnější. Moc rád vyrábí ze zbytků obědů barevné pastičky, kterými kreslí po tabulích. Píše na ně sprostá slova a pak zbytek pasty rozmaže na učitelskou židli. Další den, když si na ni vyučující sedne, směje se ve ventilaci. Někdy ho ale školník chytí a donutí ho vše umýt.

ELIŠKA CHALUPOVÁ, JONÁŠ SOBOTKA

ŠEDIVÁ KRÁSKA

Všude se ozývají nejasné a nezřetelné hlasy. Začínám se probírat. Zůstanu ležet v boxu, protože každý pokus o pohyb je plný bolesti. „Vyléčí se, ale už to nebude závodní kůň. Tak perfektních výsledků nikdy žádný hřebec ani klisna nedosáhnou, pokud si v minulosti natrhli šlachy,” ozve se neznámý hlas. Jako další promluví má majitelka: „Takže se to dá vyléčit?” „Ano,” řekne první osoba, „ale doporučuji vám toho koně buď dát na pastviny a už na něm nejezdit, nebo ho prodat jezdecké škole.” „Ještě si to rozmyslím, až se uzdraví.” Poté ke mně přistoupí můj ošetřovatel. „No tak Magie,” řekne mi utěšujícím hlasem, „to bude dobrý.” Píchne do mě nějakou uklidňující injekcí. Bolest ustoupí a všechno se přede mnou začne rozmazávat.

Následující dny probíhají všechny stejně. Masírují mi nohu, dávají mi léky a později mě začnou vodit na krátké procházky. Šlacha mi srůstá a postupem času mohu i pomalu běhat. Jsem zkrátka nadšená. Pak se ale začne mluvit mezi všemi o jedné věci. Co se mnou bude. Já ale nikam nechci! Chci bydlet v mé krásné stáji, jezdit na projížďky s mou majitelkou, vyhrávat závody... Od mého pádu se ale nejspíš nic z toho neuskuteční. Noha mne do konce života bude bolet a každou noc mě budou potkávat noční můry z Mistrovství světa ve všestrannosti, které se konalo v Londýně a kde jsem spadla na poslední překážku a zajistila si trápení.

Uběhne deset měsíců od mého úrazu a přijede mě zkontrolovat veterinářka. „Můžeš oslavovat, Leny. La Petite Magique Étoile je v naprostém pořádku!” řekne nadšeně. Moje majitelka vypadá také spokojeně. Já se chci radovat s nimi, ale vím, že tato zpráva znamená odloučení od mého domova. A to si ověřím, když do mé stáje o týden později vejde cizí muž. Nedá mi žádnou mrkev ani jablko. Jen mě surově připne na provaz, kterým škubne. Nechce se mi s ním jít! Nakonec ho ale uposlechnu a nechám se dovést do přívěsu. Za chvíli nastartuje auto a vyjede. Bojím se, protože tento dopravní prostředek se řítí šílenou rychlostí dopředu. Odhadnu, že stáje, kde budu žít, jsou hodně daleko od Frankfurtu.

Po dvou hodinách dojedeme na místo. Vypadá to tam docela hezky, jenom mi vadí řvoucí běžající a určitě nezkušené děti, které mne touží vidět a pohládít mou šedou srst. Konečně mě dovede do mého boxu. Jsem mezi dvěma poníky. „Skvělé,” pomyslím si, „společnost, se kterou si budu rozumět, tu asi nepotkám.” Oba malí koníčky po mně celou dobu pokukují, až jsem z toho nervozní. Proto si lehnu a snažím se usnout. Probudí mě dětský řev. Za chvíli za mnou přijde moje nová majitelka. Je jí asi okolo třiceti a vypadá nadšeně. „Ježiši! To je vážně La Petite Magique Étoile! Já jsem si vždy tak přála na ni jednou v životě jet a teď ji vlastním!” vykřikla a začala radostně poskakovat.